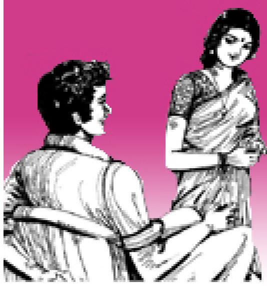

నిదురించే తోటలోకి

- మన్నెం శారద

(గత సంచిక తరువాయి)

ఆమె ముందు కూర్చుని స్కూటీ నడుపుతుంటే కొంచెం సిగ్గుగానూ.. మరికొంచెం థ్రిల్లింగ్‌గానూ ఉంది హేమంత్‌కి.

ఎంతకాదన్నా ఆమె శరీరం అతన్ని తాకుతూనే ఉంది.

కుదుపుల్లో ఆమె అతనికి తాకినప్పుడల్లా హేమంత్‌కి ఏదో వింత అనుభవం నరాల్లో పాకుతోంది. మనసు, శరీరం గమ్మత్తయిన పరవశానికి గురవుతున్నాయి.

అంతకుముందే ఆమె పట్ల ఒక చిత్రమైన ఆకర్షణకి గురయి ఉన్నాడేమో. ఇప్పుడతనికి ఆమె పట్ల విపరీతమైన ప్రేమకి గురికావడం చిత్రంగా లేదు. ఆమె మాత్రం అదేం గమనించకుండా దగ్గర్లో ఉన్న తాజ్‌కి తీసుకెళ్ళింది.

ఆమె స్కూటీ ఆపగానే హేమంత్ కొంచెం నిరుత్సాహానికి గురయ్యాడు.

ఇద్దరూ లోనికి వెళ్ళి కూర్చున్నారు.

"ఏం తీసుకుంటారు?"

ఆమె అడిగింది.

"మీ ఇష్టం" పరధ్యానంగా అన్నాడు హేమంత్.

అతనికిప్పుడసలు ఆకలే లేదు.

అనుకోని పెన్నిధి దొరికినట్లు అతని మనసు చిత్రమైన అనుభూతికి గురవుతోంది.

"ఇక్కడ సౌతిండియన్ టిఫిన్స్ బాగుంటాయి. చాలా పాత హోటల్. ఐనా నేనిక్కడే ప్రిఫర్ చేస్తాను"

హేమంత్‌కి ఆమె మాటలసలు చెవికెక్కడం లేదు. ఆమె అతన్నేం గమనించడం లేదు.

ఆమె తెప్పించిన పూరీలు అన్యమనస్కంగా తింటూ ఆమెనే గమనిస్తున్నాడు.

"ఏం చేస్తుంటారు?" ఆమె ప్రశ్నకి అతను ఉలిక్కిపడ్డాడు.

అంటే..!?.. ఈమె తనని గుర్తుపట్టలేదా? లేక తమాషా పట్టిస్తోందా?

" - మీరు.. నన్ను గుర్తుపట్టలేదా?" ఆశ్చర్యపోతూ అడిగాడు హేమంత్.

"గుర్తుపట్టడమా?" ఈసారి ఆశ్చర్యపోవడం ఆమె వంతయింది.

"ఆమె మాటల్లో నిజాయితీ గ్రహించగానే.. మీరు ఆ రోజు మా ఆఫీసుకొచ్చారు"

"మీ ఆఫీసుకా?"

"అవును రమేష్ బాబుతో గొడవపడినప్పుడు.. నేనే... మీకు నచ్చచెప్పి..."

ఆ మాట వింటూనే అప్పటిదాకా మెరుస్తున్న ఆమె కళ్ళు ఎర్రబడ్డాయి. కోపంతో మొహం జేవురించింది.

వెంటనే తనని తాను కంట్రోల్ చేసుకోడానికన్నట్లుగా మంచి నీళ్ళు తాగి "ఓహో! మీరా? నాకసలు గుర్తులేరు!" అంది నవ్వడానికి ప్రయత్నిస్తూ.

ఆమె మాటలు కొంచెం నిరుత్సాహం కల్గించినా.. హేమంత్ నవ్వుతూ "నాకు మాత్రం మీరు గుర్తున్నారు. మీ పేరు అప్పలమ్మ కదా! అలా పెట్టేరేంటండి పేరు. ఆవిడ మీ కులదైవమా?" అన్నాడు.

వెంటనే సుడులు తిరుగుతున్నట్లుగా నవ్వింది.

ఆమెలా నవ్వుతుంటే సమ్మోహనంగా ఉంది హేమంత్‌కి. ఆమె పొడవాటి కళ్ళు అరమోడ్పులయి విసన కర్రల్లాంటి కనురెప్పల వెంట్రుకలు కదులుతూ.. పెదవులు సాగి ఎర్రబడి బుగ్గల దాకా పాకి... హేమంత్ హృదయం శ్రుతి తప్పిపోతోంది.

ఆమె కొద్దిగా నవ్వు కంట్రోల్ చేసుకుని .... "నిజంగా నమ్మేసారా?" అంది.

"మరి..?"

"ఊహించండి నా పేరు! మీ వల్లకాదు!"

"సుహాసిని!"

"ఎందుకు? నవ్వాను కాబట్టా? మరి ఏడిస్తే దుఃఖభాజని అంటారా?"

హేమంత్ దిక్కుతోచనట్లు బుర్రగోక్కున్నాడు.

"వద్దులెండి. నేనే చెబుతాను. వరూధిని"

"అంటే ప్రవరుడుని సతాయించిన వరూధిని?"

"అవును అల్లసాని పెద్దనగారి వరూధినే. కాని.. నేను మిమ్మల్ని సతాయించను లెండి" అందామె చిలిపిగా నవ్వుతూ.

"నేను ప్రవరుడంత తెలివి తక్కువవాణ్ణి కాదులెండి" ఠక్కున అనేసి నాలిక్కొరచుకోబోయి ఆగిపోయాడు హేమంత్.

వరూధిని అతన్నదోలా చూసి "ఫర్వాలేదు.. మాటలు వచ్చే!" అంది కొద్దిగా నవ్వుతూ.

హేమంత్ రిలాక్సయి "అమ్మాయిలంత స్పీడ్ అబ్బాయిలు మాట్లాడరు మేడమ్" అన్నాడు చిరునవ్వుతో.

"అవును చేతలు నేర్చిన వారికి మాటలెందుకులెండి" అంది వరూధిని.

"ఇంతకీ మీరేం చేస్తుంటారో చెప్పలేదు.?"

"జాబ్"

"అదే, ఎక్కడ, ఏమిటని?"

"ఎందుకు, రేపట్నుంచి.. అక్కడ తయారవుదామనా?"

హేమంత్ కొంచెం చురుక్కుమన్నట్లుగా చూసి "మరీ అంత బేవార్స్‌గా భావించకండి. నేనూ ఇంజనీర్నే. కొన్ని హద్దులు పరిమితులూ ఉన్నాయి నాకు!" అన్నాడు.

"సారీ సరదాగా అన్నాను. అద్సరే రమేష్ బాబు కూడా ఇంజనీరేకదా! సంస్కారాలు డిగ్రీల్లో ఉండవండి. పెరిగిన వాతావరణంలో ఉంటాయి. ఏమంటారు?"

"నిజమే" అన్నాడు హేమంత్.

ఇద్దరూ కాఫీ తాగడం పూర్తిచేసి బయటకి వచ్చారు.

"ఎక్కడ వదలాలి మిమ్మల్ని?"

"వద్దులెండి, నేను వెళ్ళిపోతాను" అన్నాడు హేమంత్ మొగమాటంగా.

"నేను వెళ్ళేది అదే దారయితే వేరుగా వెళ్ళడం దేనికి? ఇంకాస్సేపు మాట్లాడుకోవచ్చు, అన్నట్లు మీ పేరు చెప్పనే లేదు!"

"మీరడగనే లేదుగా. హేమంత్ నా పేరు!" అన్నాడు.

"ఓ! చాలా ఇష్టమైన పేరు. మిమ్మల్ని 'హేమ్' అని పిలుస్తాను. ఓ.కే!" అంది వరూధిని.

అడగకనే వరాలిచ్చే దేవతలా కనిపించింది ఆమె హేమంత్‌కి.

"బాగుంది. ఇలా నన్నెవరూ ఇంతవరకూ పిలవలేదు" అన్నాడు హేమంత్ సంతోషంగా.

"ఇంతకీ.. ఎంతవరకు?"

"పంజగుట్ట"

"నేను సంజీవరెడ్డి నగర్ వెళ్ళాలి. రండి"

హేమంత్ ఎక్కి కూర్చున్నాడు.

"బాగా చీకటి పడింది. ఆమెతో రైడ్ హేమంత్‌కి ఏవో లోకాల్లో తేలిపోతున్నట్లుండగానే పంజగుట్ట వచ్చేసింది.

ఆమె పోలీస్ స్టేషన్ దగ్గర ఆపి "ఇక దిగుతారా స్వామీ!" అంది నవ్వుతూ.

హేమంత్ దిగి షేక్ హాండ్ ఇచ్చేందుకు చెయ్యి చాపాడు.

ఆమె అతని చేతిని షేక్ చేసి "బై హేమ్! సీయూ!" అంటూ సర్రున ముందుకి సాగిపోయింది.

ఆ స్పర్శ గుండెలోకి పాకుతుంటే ఎవరెస్టు శిఖరమెక్కినంత ఆనందంగా రూమువైపు సాగిపోయాడు హేమంత్.

అతనెవరో నిజంగా స్వామీజీయో, బ్రతుకు తెరువుకి స్వామీజీ అయ్యాడో తెలియదు కాని మంచి మాటలే చెబుతున్నాడు. అన్నీ జీవిత సత్యాలే! తెలిసినవే! చెప్పే విధానంలో ఒక రకమైన ఆకర్షణ ఉంది. కంఠస్వరంలో గాంభీర్యంతో పాటు లాలిత్యం ఉంది. అతని కళ్ళలో ఆకర్షణ ఉంది.

గుడి అంతా కిటకిటలాడుతోంది.

అందరూ తన్మయత్వంగా వింటున్నారు.

కొందరికి కళ్ళు మూతలు పడిపోతున్నాయి.

కొందరు పారశ్యంగా ఊగుతున్నారు.

కొందరికి తమ కష్టాలు గుర్తొచ్చాయేమో .. బొట బొటా కన్నీరు కారుస్తున్నారు.

ఇతనిలో ఇంత ఆకర్షణ ఉండబట్టే .. ఈ జనం ఇలా మూగేరా?

లేక ప్రతివారికి లోలోపల ఏదో వెలితి.. ఆరాటం ఉన్నాయా?

లేదా.. ఇంకా పైలోకాల్లో కూడా సుఖపడాలన్న దురాశా?

సరోజని అతని మాటలు వింటూనే చుట్టూ పరికించి చూసింది.

సుబ్బారావు!

అక్కడే గుడి చప్టా మీద కూర్చుని తనవైపే చూస్తున్నాడు.. వంకరగా.

సరోజనికి గొంగళి పురుగు మీద పాకినట్లయింది.

వళ్ళంతా అసహ్యంతో చీదరించింది.

"ఇక వెళ్దామే!" అంది రామలక్ష్మితో లేచి నిలబడుతూ.

"అదేంటే, సావులోరు బాగా చెబుతున్నారుకదా! ఆరతిచ్చేవరకూ ఉందాం. మజ్జెలో లేస్తే ఏవన్నా అనుకుంటాడేమో!" అంది రామలక్ష్మి సరోజనీని సముదాయించే ప్రయత్నం చేస్తూ.

"ఆఁ అనుకుంటాడు. నువ్వు తీసుకున్న అప్పులు తిరిగివ్వటంలేదని.. రౌరవాది నరకాలకి పోతావని అందరిలో చెప్పి పరువుతీస్తాడు. లే! లే!" అంది విసుగ్గా.

"ఆ దెబ్బకి రామలక్ష్మి దిగ్గున లేచి సరోజనిని అనుసరించింది.

"ఏంటక్కా, వంట్లోకాని బాగోలేదా?" అంది గాభరాగా.

"వంట్లో బానే ఉందే! నాకే ఏంటో అంతా ఏషగాళ్ళలా కనపడ్డారు. మాయదారి మాటలు నాలుగు చెప్పి కోట్లు గడిస్తున్నారు ఈళ్ళు. ఆ ముందు వరసలో చూశావా, కొంపలార్పి సంపాదించిన ఎదవలే కుర్చీల్లో కూర్చుని నీలుగుతున్నారు. మనకేం తెలీదని ఇనాలే, ఈ మాటలు!" అంది విసుగ్గా సరోజని.

"తెలుసుకో! కాని.. ఏవో పొరపాట్లు చేస్తానే ఉంటాం కదా!" అంటూ నసిగింది రామలక్ష్మి. సరోజని రామలక్ష్మి వైపు సాలోచనగా చూసి "అటు చూడు!" అంది.

రామలక్ష్మి సరోజని చూపించిన వైపు చూసింది.

రోడ్డు వైపునున్న కుప్ప తొట్టిలో చేతులు పెట్టి కలయ తిప్పి అందులోంచి ఏదో తీసుకుని తింటున్నాడొక ముష్టతను.

"ఛీ! ఛీ ఛీ!" అంది రామలక్ష్మి ఏవగింపుగా.

అతనా చెత్తను కదిలించడం వలన అక్కడంతా దుర్వాసనతో నిండిపోయింది.

"దరిద్రం ఎలా తింటున్నాడో.." అంది ముక్కుమూసుకుంటూ.

"నువ్వూ తింటావ్.. ఏవీ దొరక్కపోతే!" అంది సరోజని నవ్వుతూ.

"నేనా..?"

"నువ్వేకాదు.. నేను కూడ! ఆకలి అంత పని చేయిస్తుంది. అతనిక్కూడా సుభ్రంగా మంచివే తినాలని ఉండదా? దరిద్రం, ఆకలి చాలా భయంకరమైనవి. గట్టున కూర్చున్నవాడికి సుడిగుండంలో పడ్డవాడి బాధలు తెలీవే. నీతులకేం, గట్టెక్కి నేనూ చెబుతా. ఇంత కుంకుం బొట్టెట్టుకుని కళ్ళు మూసుకుని ఊగిపోతూ చెబితే రేపా గుడికి మానేసి లెంపలేసుకుంటా మీరందరూ నా దగ్గరే చతికిలబడతారు" అంది సరోజని.

రామలక్ష్మి అటెగళ్ళగానే సరోజని తాళం తీసి శూన్యంగా బావురుమంటున్న ఇల్లు భయపెట్టినట్లుగా కనిపించింది.

మొదటిసారిగా సరోజని అదోలా వణికింది.

దిగులుగా భర్త ఫోటోవైపు చూసింది.

"నువెల్తే ఎల్లావుగాని ధైర్యాన్ని తీసుకుపోకయ్యా! అందరికీ లోకువయిపోతాను!" అనుకుంది బాధగా.

మొదటిసారిగా సరోజని కళ్ళలో నీళ్ళూరేయి... భయంతోనో...బాధతోనో.

ఇంకా స్టాఫ్ ఎవరూ రాలేదు.

హేమంత్ ఏదో ఫైలు రిఫర్ చేస్తున్నాడేగాని.. అతని ఆలోచనల నిండా వరూధినే ఉంది.

ఎంత చక్కని నవ్వు, ఎంతగా మెరిసే కళ్ళు.

ఆ స్పర్శ.

జన్మజన్మలకి మరచిపోగలడా!

ఎంత చలాకీతనం.

ఎంత నిర్భయం.

ఏదో మంచి వాసన.. ఆమె దగ్గర.

గతరాత్రంతా అతను తన చేతిని ముద్దుపెట్టుకుంటూనే ఉన్నాడు.

ఎందుకీ అమ్మాయి మొదటి చూపులోనే మనసుని లాగేసింది.

ఇదేనా ప్రేమంటే.

హేమంత్‌కి బాహ్య స్మృతి లేనేలేదు.

కళ్ళనిండా ... మనసు నిండా.. ఆమే! ఆమే.

"సారూ!"

...

"సారూ!"

ఒక్కసారి ఉలిక్కిపడ్డాడు హేమంత్.

"సార్ పలకరులే! ఆయన లోకం మారిపోయింది" హేమంత్ చురుక్కుమన్నట్లుగా చూశాడటువైపు.

ఎదురుగా నవ్వుతూ పద్మ నాగమల్లిపూవు పట్టుకుని.

ఆమెని చూడగానే పాతాళంలో పడిపోయిన ఫీలింగ్.

మరోవైపు యాదయ్య!

"ఏంటి?" అన్నాడు.

"ఏం లేదుసార్! మన సారింకా రాలే!" అన్నాడు యాదయ్య నసుగుతూ.

"ఊ!" అన్నాడు పరధ్యానంగా.

"ఇంకా మోస్తాడు. బిచానా ఎత్తేసాడుగా!" అంది పద్మ వంకరగా నవ్వుతూ.

"అంటే..?" అనడిగింది ప్రియ.

"యాదయ్యనే అడుగు" అంది పద్మ.

"మరే సార్. సారు ఊరెళ్ళలేదు. ఇకణ్ణే ఓ హొటేలు గదిలో ఉండాడు. మేడం సారు సామాన్లిసిరి కొట్టింది. గెటౌపుటన్నది. నేనే అన్నీ ఏర్పాచ్చినా. ఎవరికి ఈ సంగతెరక బట్టదని సెప్పిండు"

హేమంత్ యాదయ్యని దగ్గరగా రమ్మని పిలిచేడు.

"ఎవరికీ చెప్పొద్దన్నారా?"

"అవునుసార్!"

"ఎంతిచ్చేరు?"

యాదయ్య నీళ్ళు నవులుతున్నట్లుగా చూసి "ఏక్ సౌ" అన్నాడు.

"మరి నువ్వేం చేస్తున్నావ్?"

యాదయ్య నిర్ఘాంతపోయినట్లుగా చూశాడు. అందరూ కొంచెం ఖంగు తిన్నట్లయ్యారు.

"నిన్ను సార్ నమ్మేరు. పైగా డబ్బులు తీసుకున్నావ్. ఇలా అందరికీ చెప్పడం వలన నీకేమొచ్చింది. అంత మాత్రం నమ్మకంగా ఉండలేవా?"

"అదికాదు సార్..." అని యాదయ్య ఏదో చెప్పేలోపునే 'ఇలాంటివి దాగుతాయా?' అంది పద్మ వెటకారంగా.

"మీరు ఆఫీసుకెందుకొస్తున్నారు?"

హేమంత్ పద్మవైపు తిరిగి అడిగాడు.

ఊహించని అతని ప్రశ్నకి తెల్లబోయింది పద్మ.

"మీరు ఏ రోజూ ఆఫీసు టైంకిరారు. వచ్చాక అరగంట పూలు పంచడంతో సరిపోతుంది. ఆ తర్వాత లంచ్ రూంలో కబుర్లు, ఆ పైన కాంటీన్‌లో పచారాలు, మీ ఫైల్స్ ఇతర్లు డీల్ చేయాలి, ... మళ్ళీ అరగంట లంచ్ టైంని రెండుగంటలుగా వాడుకుని అరగంట ముందే వెళ్ళిపోతారు. మీకెందుకండి, ఇతరుల సంగతులు?"

హేమంత్ మాటలకి పద్మ తెల్లబోయింది.

ఆ పైన బొటబొటా కన్నీళ్ళు కార్చింది.

"నిన్నగాక మొన్న జాయినయ్యారు. మీకంటే.. సీనియర్ని నన్నంటారా?" అని వెక్కిళ్ళు పెట్టింది.

ముక్కు చీది కొంగుకి తుడుచుకుంది.

ఆ పైన ఆడవాళ్ళకి చెప్పి ధర్నా చేయించడానికి లంచ్ రూం వైపు పరిగెత్తింది.

హేమంత్ కూడ ఒక రకమైన దిగ్భ్రమకి గురయ్యాడు. తనలా అనకుండా ఉండాల్సిందేమో!

"అయ్యా, కొంప కూల్చేసావు. ఆవిడ సామాన్యురాలు కాదు. ఆడవాళ్ళలో రెండు రకాలు ఉంటారు. ఆత్మాభిమానం కోసం ఎంతటి గరళాన్నయినా మింగేవాళ్ళు, తమ ఆటసాగలేదంటే.. ఎలాంటి అభియోగాన్నయినా మోపి రోడ్డుకెక్కేవాళ్ళు. .. ఎందుకయ్యా హేమంత్. ఇప్పుడు ఆఫీసు పీకి రోడ్డున పోస్తుంది కదా!" అన్నాడు ముకుందం వాపోతూ.

సరిగ్గా అప్పుడే రమేష్ బాబు సెక్షన్‌లో ప్రవేశించాడు. అతని వెనుకే పద్మ... రాగాలు తీస్తూ! అతని చాంబర్‌లో కెళ్ళింది.

అరగంట తర్వాత రమేష్ బాబునుండి హేమంత్‌కి పిలుపొచ్చింది.

హేమంత్ లోనికెళ్తుంటే స్టాఫంతా ఉరికంబం ఎక్కే ఖైదీని చూసినట్లు జాలిగా చూశారతని వైపు.

హేమంత్ అదేం పట్టనట్లుగా లోనికెళ్ళాడు.

కాస్సేపు పద్మరాగాలు, అరుపులు, రమేష్‌బాబు సముదాయింపులూ వినిపిచాయి.

"నేను.. కంప్లయింట్ చేస్తాను డి.సి.ఇ గారికి" అంది పద్మ ముక్కుపుటాలెగరేసి.

"నా మాట వినేది లేదా! చెయ్యి, నువ్వెంత పని చేస్తావో ఆయన నోటీసుకి వెళ్తుంది. తీసుకెళ్ళి ఏ గోడౌన్ సెక్షన్‌లోనో పడేస్తాడు. సిమెంటు బస్తాలు, ఇసుక బస్తాలు లెక్కెట్టుకుంటూ కూర్చోవచ్చు!" అన్నాడు రమేష్ బాబు కోపంగా.

ఆ మాటకి పద్మ నోరు ఠక్కున మూత పడింది.

"నువ్వెళ్ళి సీట్లో కూర్చో" అన్నాడు రమేష్‌బాబు పద్మని.

"ఇతనికి కనీసం మెమో అన్నా ఇవ్వండి" అంటూ విసవిసా వెళ్ళింది పద్మ కుర్చీనొక తన్ను తన్నుతూ.

ఆమె వెళ్ళగానే "ఎందుకు హేమంత్ అంత రేష్‌గా మాట్లాడటం. ఏదో లేడీస్" అన్నాడు రమేష్ బాబు కొంచెం అసహనంగా.

హేమంత్ నిర్ఘాంతపోయాడు. అసలు గొడవ వచ్చిందే రమేష్‌బాబుని చులకనగా మాట్లాడినందుకని చెప్పలేకపోయాడు.

"సరే! అయిందేదో అయింది. వదిలేయ్. సాయంత్రం నీతో కొంచెం పనుంది. వెళ్ళిపోకు" అన్నాడు.

హేమంత్ తల పంకించి సీట్లో కెళ్ళాడు.

మనసంతా చాలా చికాగ్గా అయిపోయింది.

కాని... అప్పుడే. అతనికొక దేవత ప్రత్యక్షమైంది ఎదురుగా!

ఆశ్చర్యపోతూ చూశాడు హేమంత్.

ఎదురుగా వరూధిని.!!

(కొనసాగింపు వచ్చేనెలలో)

Post your comments